

Bojler (z anglického kotlu od slova
kotel, nádrž) je zásobníkový ohřeváč vo-
dy. Má podobu tlakové nádoby
většinou srovnalého typu. Znovy
voda může být rozličným na-
pín. uelšima, plyn, pára, rep-
lá voda apod. Podstatou je
akumulace ohřevé vody.

Ohřevací síla se nachá-
zí ve spodní části, oh-
řevá voda se oddeává
z části horní. Přítok
studené vody bývá u-
praven sdu, aby
nedocházelo ke
mšedovému po-
mšení a je oh-
řevou vodou.

Bojler musí být
vyroběn zabraňujícímu
rozšířením, zejména tím pojistným,

ke odvedení přetlaku při případné poruše -

nebojler
nebojler

Náš (doplňte sami dle osobních pocitů),

tak se nám přihodilo, že Bojler nebyl na posledním celostátním časopiseckém klání oceněn. Na to věru nejsme zvyklí. Chybička se ovšem vloudí kamkoli, lidský faktor selhává od samého úsvitu lidstva, technika je na selhávání snad přímo založena. Důvodů se tedy nabízí mnoho. Zajímavé a alarmující je však jedno konkrétní hodnocení, jež naše redakce „slízla“ při výše jmenovaném brněnském finále. Kdosi z konkurentů nám směle vyčetl přílišnou literárnost, přehnané zaujetí pro umění, nevkusnou převahu autorského textu nad pavlačovým „zpravodajstvím“, jímž zpravidla hýří školní plátky ze všech světa koutů. No na to jsme samozřejmě léta zvyklí. Zároveň však i na to, že naše směřování je věcí úctyhodnou a (bohužel) výjimečnou. Nikoli slabinou. Proto v reakci na všechny podobné výtky předkládáme nyní Tobě, čtenáři, Bojler ještě literárnější – a tentokrát i „avantgardnější“ – než se na slušný, přípitomělý školní žurnál patří. Upřímně věříme,

že se bude číst spíše pomaleji než rychle, náročněji než snadno, že v něm najdeš více aktualizace než automatizace, že u něj budeš víc přemýšlet než relaxovat. A že jej nesešrotuješ ve formě balicího papíru na koblih při nejbližší svačině, neboť budeš mít neurčitý pocit, že na něco takového je Bojleru přece jen trochu škoda. Na druhou stranu, šrotuj si, jak chceš, ale vzhledem k nízkému nákladu čísla – nech prosím nejdřív nahlédnout ještě kohosi dalšího. O příštích drtivých vítězstvích našeho časopisu ve státních a mezinárodních soutěžích Tě budeme záhy informovat.

Lukáš Bárta

aneb Jeden za všechny

Už to promyslel. Nač žít? Nač se strachovat? Skočí a bude po všem. Možná, že shnije v pekle, ale už se rozhodl a ani anděl strážný mu to nerozmluví. Chce zemřít. Nuselák...
Jak pověstné to místo. A teď se i on stane součástí té pověsti. Bude slavný. Bude osvobozený...

A jde se na to. Raz, dva, tři... skok! Tak ne. Ještě jednou. Raz, dva, tři... Proboha, proč jen to nedokáže? Copak je takový srab? NE! Není.

Rozeběhl se a skočil...

Cítil, jak padá, vítr mu bičuje tváře a zemská gravitace si jej nenávratně přitahuje k sobě stále větší silou. Volný pád. Tak nádherný pocit.

Prvopovídka
Prvopovídka Prvopovídka
Prvopovídka Prvopovídka

Když vtom. Něco je špatně, lano napnuto a gravitace slábne. Jakoby ztrácela svou sílu a on se navracel zpět k mostu. Ó, jaká to zrada. Vystřelil jako střela poháněná výbuchem v pistoli směrem od povrchu zemského.

Nevěděl, co má dělat. Měl potřebu to vykřičet do světa: „Vy hajzlové, nechte mě umřít, já se vás neprosil o záchranu.“

Jeho anděl strážný se jen pousmál – „Nemusím ti nic rozmlouvat, stačí jen... Bungee jumping.“

Zimní noc se toulá dlážděnou ulicí,
na místě, kde sny jsou jediné jmění.
Pod peřinou svírá ruce modlící,
hrůzné vzpomínky brání snění.

Snažit se vzlétnout a rozprostřít křídla,
zapomenout na spatřené utrpení.
Ubohý křížek vymodelovaný z mýdla,
prosí o smilování při modlení.

Vzpomínkou na romanci letních nocí,
okamžiky krásně dětské naděje.
Okradená krutou a nelítostnou mocí,
k smrti vystrašené mládě spěje.

Smutná panenka pláče uprostřed pekla,
ocejchovaná žlutou hvězdící.
Už dávno si svou dětstnost svlékla,
poznala dospělost mučící.

Panenko v pekle
Panenka v pekle
Panenka v pekle
Panenka v pekle

Vzduchem létají rozstříhaní motýli,
nelítostné slunce se blíží.

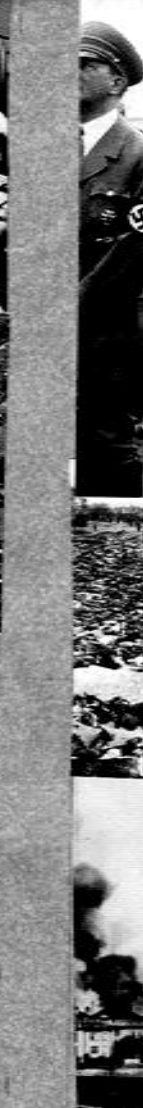
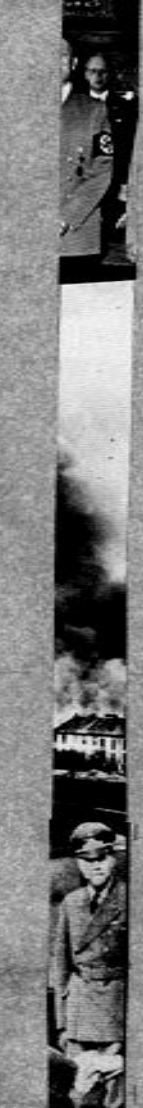
První popravy začnou už za chvíli,
smrt se k nim všem tiše plíží.

Všude kolem uplakané oči,
prosící jen o další ranní probuzení.

Tyhle bestie nic neochočí,
ve vzduchu je cítit smrtící chvění.

Odpoledne vlakem přijede další nábor,
až tyhle mrtvá těla zcela uhoří.
Nikdo z nich nepřežije koncentrační tábor,
celou Evropu tahle válka pokoří.

Panenko v pekle
Panenko v pekle
Panenko v pekle
Panenko v pekle

I stalo se jednou, že jistého pana Miltona minula vskutku kromobýčejná příhoda! Povím vám nyní, jak se to stalo:

Pan Milton zmáčknul tlačítko a z dálky se ozvalo: „Kabina jede dolů.“ ... výtah byl zřejmě až ve vyšších patrech. Pan Milton čekal. Náhle se mu zdálo, že slyšel výtah mluvit i něco jiného, než co má. Slyšel jakési zlověstné mrmání. Jak se výtah blížil, mrmání zesílilo.

„Bah, blouzním...“, řekl si pan Milton, ale přeci jen šel raději pěšky. „Potřebuju se protáhnout...“, maskoval svou zbabělost a paranoiu.

Místo něj nastoupil do výtahu pak John.

Věčer se pan Milton dozvěděl z televize, že pan John byl unesen výtahem, který posednul zlý duch anebo virus a který ho uvěznil a několik hodin trýznil svými nesmyslnými, démonicky strojenými kecy. Pan John se však hrdinně zachránil, protože na zákeřný výtah mluvil ještě více než on na něj. Výtahu se přepálily obvody a nouzový program ho svezl do prvního patra. Pan John byl slavný a napsal o svém únosu hororovou knihu.

Pan Milton se náhle probral z bdělého snění a nastoupil do výtahu. Výtah řekl jen: „Kabina jede dolů.“

A tak pana Miltona minula, jak všichni jistě bez nejmenších okolků, jaké by jen kdy byly možné, uznáte, značně podivuhodná příhoda!

Když z nebe děšt se spustí bez odkladu,

jako když ve sprše padá

voda

do odpadu,

když za nás kdosi shůry pláče,

když slunce neobhájí titul rváče,

a když půda mokrou svlékne kůži,

když splatí nám, co vždycky dluží,

tehdy, možná, ve splínu,

k dřevce,

na lavičce

přisednu,

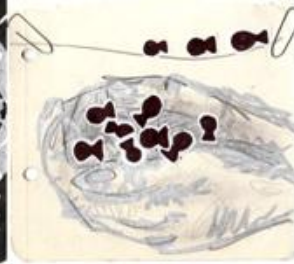
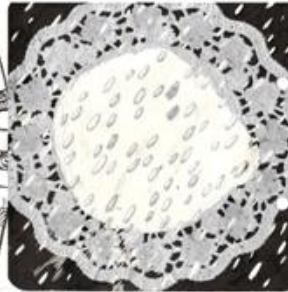
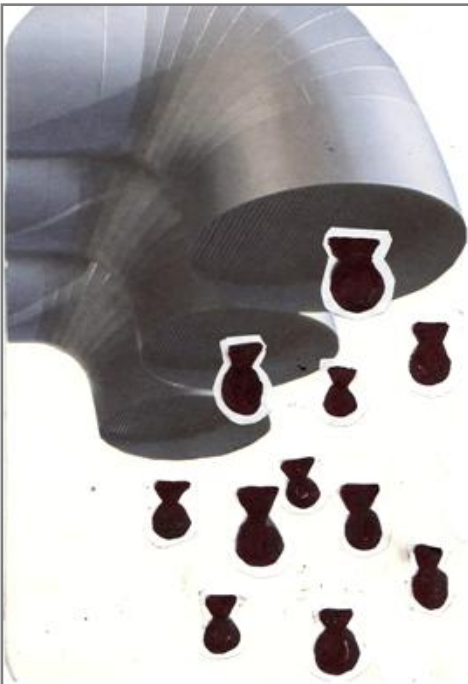
tehdy, možná, ji konečně oslovím.

Ne...

...neoslovím.

Za deště Za deště Za deště
Za deště Za deště Za deště
Za deště

7 března 2011

Autor: Hana Slaninová

tři pórky tu rostou v trávě:

pór A, pór B, pór C

uvařím je všechny hravě

budu mít tři porce

„Tak ho zase zvolili.“

„Koho, toho pitomího?“

„Jo, přesně toho.“

„Tak to je v háji.“ Řekla Jiřina a popadla kýbl poněkud rázněji, což zapříčinilo, že trocha vody vycákla na podlahu a začala vytírat. Jiřina pracovala jako uklízečka už dvacet let. Byla svobodná a bezdětná. Její dny byly všechny stejné. Přijít do práce, uklidit, probrat nové drby s Boženkou a jít domů. Dnešek byl přece jenom něčím zajímavý. Zvolili nového prezidenta. Už ji nebavilo, jak se pořád ti pitomci hádali, který je lepší a který na to víc má. Ale zrovna tohohle, pomyslela si.

To zas bude peklo.

Mimoděk se podívala na obraz bývalého prezidenta.

„Františku, no chápeš to?“

Nebyla si jistá, ale připadalo jí, že když odvracela hlavu, prezident na ni mrkl. Za dobu, co na škole uklízela, se vystřídali 4 prezidenti. Jeden horší, než druhý. Až na toho posledního. František Dobrý byl úžasný. Kdyby

Kde končí zapomenutí prezidenti
Kde končí zapomenutí prezidenti
Kde končí zapomenutí prezidenti
Kde končí zapomenutí prezidenti

mohla, pověsila by si ho do obýváku a koukala na jeho obraz klidně i celý den...

„Paní Doštová?“ „Dobry den, to jsem já, ehm, volám vám kvůli tomu novému prezidentovi. Víte, asi by bylo třeba pověsit nové podobizny, budou vám dodány během dneška.“

„Jiříčko, máš tady nějakou zásilku.“

„Jo, to bude ten nověj prezident.“ Otevřela balíček a vykouklo na ni 20 čerstvě vytištěných podobizen Teodora Hroznového, nového prezidenta. Tak, teď bude muset sundat dvacet ráků, vyndat Františka a pověsit na stěnu tohohle ... Ptfuj, jen při tom pomýšlení jí bylo špatně. Spráci začala kolem 4, obrazy byly plné prachu a zašlé špíny, která nebyla smyta ani prezidentovými dobrými skutky. Nechtěla se domýšlet, kolik špíny bude na těch obrazech za dvacet let vlády Hroznového, kdy nebude nic, co by je smylo.

Vzala všech dvacet podobizen Františka a odnesla je do „místnosti na všechno“. Byly tady staré židle, rozvrzané stoly, lednička, která už

delší dobu sloužila jako květináč a dokonce jedna moucha, přežívající už překvapivě dlouho. Zamkla dveře, na dva západy, i když tam už asi nebylo co ukrást a šla domů.

„A dobry den kolego, jak pak se vám daří, konečně mezi námi.“

„No, to víte, už mě to unavovalo, přece jenom to chce změnu.“

„To rád slyším, tak snad nám budete nějakým přínosem.“ Řekl Oliver Macatý, 4 prezident Země. „On a přínosem, pfff, tak akorát odnosem nebo podnosem!“ poznámka Osmého Prezidenta Země Kryšpína Chlupatého, přispěla do všeobecného veselí. „Ehm, ehm, tak bychom snad mohli zahájit poradu ne pánové.“ Ozvalo se z úst Dvanáctého Prezidenta Země. Byli tady snad všichni prezidenti Země, které si kdo kdy

pamatoval. A nejen to, všichni tady byli minimálně na patnácti svých podobiznách. Zrovna támhle se hádal Francimór Růžový s druhým Francimórem, jestli hladomorny ve středověku byly kužitku nebo spíše k pláči. Byla to porada zapomenutých prezidentů. Prezidentů, po záruční lhůtě, kteří byli svěšeni a

Kde končí zapomenutí prezidenti
Kde končí zapomenutí prezidenti
Kde končí zapomenutí prezidenti
Kde končí zapomenutí prezidenti

odloženi, už si na ně nikdo nevzpomněl.

Prezidentů všech časů a dob, prezidentů, kteří by mohli změnit svět. Kdyby je ovšem někdo poslouchal. Možná by stačilo se poučit z jejich chyb. Ale tihle

prezidenti tady leží a diskutují o problémech světových, domácích ale i svých. A jak se o nich dozvídají? K čemu myslíte, že je tam ta moucha? Možná jednou, až si na ně někdo vzpomene, otevřete dveře a řekne: „Prosím pánové“ A oni seznámí svět s moudrostí, kterou vymýšleli stovky let. Ale je daleko pravděpodobnější, že se mezitím obrátí prach.

Autor: Zuzana Fricová

13. března 2011

Kde končí zapomenutí prezidenti
Kde končí zapomenutí prezidenti
Kde končí zapomenutí prezidenti
Kde končí zapomenutí prezidenti

Někdo je má rád, někomu jsou lhostejné a jiného otravují.

Smích.

Křik.

Pláč.

Úsměv!

Co je hezčího, než dětský úsměv? Dokáže potěšit, pohladit, uklidnit. Ten pocit, jenž člověk má, když spatří tu nejkrásnější věc na světě. Radost se rozlije do celého srdce a všechny chmury jsou rázem pryč. Najednou je úsměv všude. Předáme jej dál?

Děti Děti
Děti Děti
Děti Děti

Přebytečný šum co se šíří davem
Roztrhaná louže vysušená savem
Strnulý kolovrat se zpětnou rotací
Bezcitná odpověď na větu tázací

Jsi oběť zvyklosti lámané staletím

Přemíra cudnosti zplísňená objetím

Pisklavá siréna co s větrem utíká

Bezcitná balada zpívaná do ticha

Jsi smáčená kůže sevřená v dlani

Vodka co vysává dětinská přání

Milenec do bíla spálený v krbu

Bezcitné tesání cizího hrobu

Jsi jsi jsi
Jsi jsi jsi
Jsi jsi jsi
Jsi jsi jsi
Jsi jsi jsi
Jsi jsi jsi

Prochlastal jsem dnešní ráno

Nezotaven po noci

Komu není z hůry dáno

Tomu není pomoci

Autor: Hnědelovci

Mrtvou tmou se nesl tichý šepot. Odrážel se od vlhkých stěn, stoupal jako chvějící se můra ke kamenné klenbě a zase se snášel dolů, odkud vzešel, k udusané podlaze, do jejíchž řídkých skulin kanula slova modliteb.

Všechny obyvatelky těchto zdí už dávno spaly, ale cela sestry Jufevy, zmenšená nocí na malé kolečko kolem kmitající svíčky, byla odpočinku vzdálena jako nebe zemi. Bledá dívka se pod hrubými, škaredými poustevnickými hadry lehounce otrásala zimou a vlastním hlasem, nesrozumitelně drmolícím ke kříži, nakresleném na zemi ve špíně. Ruce sestry byly zaťaté do sebe ostrými tesáky prstů a rytmicky se pohybovaly nahoru a dolů. Nahoru a dolů. Nahoru a dolů. A dole už zůstaly, a následoval je hubený oblouk těla spolu s pavoučímá nohama, vyčuhujícímá zpod látky. Úzkým čelem narazila na kříž.

Pomalou se zvedla a zamžourala do tančícího plaménku svíčky. Tvář měla špinavou a odřenou,

zlámané nehty jí ťukaly o kolena. V opalizujících plamenech jí hrály vzpomínky. Na brčálové houštiny u řeky, z nichž se ozyvalo pískání a bubláni, kam jí matka zakazovala chodit a které otec posléze vypálil, na štvaného vlka, který křičel lidským hlasem, než ho roztrhali ovčáctí psi, na starého ponocného, který procházel vesnicí a troubil půlnoc a oči mu při tom svítily rudě. Na mlynářovy děti, které si často hrávaly dlouho do večera v lese, a na mlynáře, který je šel jedné noci hledat, a nikdo z nich se už nevrátil. Na škrábání na půdě, o kterém matka třesoucím se hlasem tvrdila, že je to kuna, na mrtvé vrabce přede dveřmi jednoho letního rána, na stíny tančící kolem zapáleného krbu v podivných tvarech.

Její babička, když ještě žila, tvrdila, že jsou to ďábli, vyskakující z ohně pekelného, a chovala vyděšenou holčičku v náručí, zatímco démoni lákali k stínovému tanci, uhýbali před přísným pohledem stařeny a křičeli praskajícími poleny neznámá slova.

Jufevin pohled sklouzl stranou. Po podlaze se v mihotavé záři svíjela nelidská těla, přelévala se do sebe, třepotala se a zanikala a znovu se rodila do nových podob. Z plaménku se rodily stále zřetelnější a známější postavy, ukláněly se, mávaly na ni, přesakovaly se a svíjely se v hrozivé karikatuře lidského tance. Jemný vánek z dívčinych úst pohnul ohýnkem a duchové tmy přeskočili na okamžik v divokých saltech na stěnu, aby se pak vrátili zpět kolem ní.

Její ruka se neklidným třasem dotkla stěny z hrubých kamenů, prastarých a němých, kamenů vyrvaných ze země za dávných časů, o kterých mluvívala pisklavým hlasem abatyše, kdy vřekách a ve stromech nežila jen zvířata a kdy temní lidé bez tváří vzývali černé kůzle při tancích pod oblohou, na níž nsvítily hvězdy.

Jufeva natáhla ruku a dlaní zhasla světélko. Tanec mohl začít.

Povím vám jeden příběh.

Smutný snad,
nicméně bych se o něj s Vámi podělil rád.

Já šel jsem jednou večír po ulici
a měl jsem hlad.

Majíc ten odporný svíravý pocit okolo dutiny břišní mělo ovšem nejedno pozitivum...

Já již necítil jsem všudypřítomný chlad.

Brodíc se sněhem
v tom moři bezbřehém,

které se nenadále vytvořilo na ulici.

Vyčerpáním mi v hlavě začali tlouci permoníci.

A když jsem si začínal myslet,

že bych snad vyčerpáním pad.

Tu se přede mnou znenadání objevil červenožlutý hrad.

Brána tvořena dvěma zlatavými oblouky,
na stěnách obrázky připomínající hranolky.

Pavlovův reflex ovládl činnost mých slinných žláz.

Únava zmizla, již necítil jsem mráz.

Hled! Procházím tou branou zlatavou.

Hled! Menu mi zpívá svou píseň poutavou.

Již vytahuji cenný obsah svých kapes
(a plaším myšlenku, že se v mase může skrývat pes...).

Slina kape.

Papír šustí.

Žaludek jásá.

Z mozku přichází do horních končetin signál k zvednutí obou rukou svírajících dvě housky
naplněné masem a majonézou směrem k ústům.

Tu jsem zavřel oči, abych si s chutí kous,
leč to, co drtí mé zuby není nic jiného než peřiny mé fous!

Dezorientace ovládla mou mysl churavou
a já pomalu si uvědomoval s jistou obavou,
že všechno kolem bylo pouhým snem.....

Ministerstvo zdravotnictví varuje:

Užívání fast foodu ve větším než přiměřeném množství vám může přivodit silnou závislost projevující
se nespavostí a poslintaným povlečením.

Vybrané příspěvky

Sdílet:

Stav

Fotka

Ohlasy

Video

Když mi soustruh urval ruku
neměl jsem čím žrát
aspoň mám teď na facebooku
zase o čem psát

I.

Na dřevěném stole přistane sklenice s něčím hustým a červeným, v čem plavou ještě celé kousky. Víčko klapne. Do nosu se mi vplíží těžká vůně rozmačkaných rajčat, trochu trvanlivější než čerstvá - pravděpodobně něčím zředěná a sladká. Ne ovšem sladká na rovinu, sladká, jako by se mě snažila něčím obelhat. Pod ní leží útlý a chudý česnek a kolem něj se oplétají kousky sušených listů, díky kterým lze jakékoliv jídlo změnit na "středomořské". Sklenice s nevýraznou etiketou mě studí, když ji vyklopím na bílý talíř špaget, ze kterých se ještě kouří čistá voda. Okraj talíře je na jednom místě zubatý, to když spadl při mytí nádobí, přejíždím po něm prsty a vychutnávám si ten pocit na hranici mezi pořezáním se a bezpečím tupého okraje. Na špagety padají pomalé kaskády omáčky jako těžké kadeře vlasů a dusí nepolykatelnost špaget. Lesklou vidličku zabořím do talíře a s vynaložením síly špagety s omáčkou obracím. Mlaská to. Karmínová barva boloňské bledne. Namotám trochu špaget na vidličku, která se mi z omáčky lepí na prsty, a zvednu ji k ústům.

II.

Pohyb.

Voda.

Vyskakuje na svobodu. S rozpaženými rukama se vrhá vstříc svému konci.

Sklenice se naklání, otáčí se, padá. Za ní.

Třísknutí zní jako úzkostný výkřik.

Čiré sklo praská v pavučinách a jednotlivé kousky odskakují co nejdál od sebe. Bojí se zranění. Na zlomu jsou zubaté a pokřivené. Nejde přes ně vidět tak dobře jako přes leštěné sklo.

Ostré okraje se blýskají. Střepy znehybní. Třpytí se.

Leží v rozstříknuté vodě.

Šokované ticho.

III.

Ministerstvo zdravotnictví varuje: kouření může zabít

Plochá zlatá krabička klapne a papír v ní zašustí. Ven zavane chvějivá vůně.

Vezme do prstů první doutník. Ukazováčkem přejeđe po záhybech hnědého papíru. Má sluncem ožehnutou, suchou pleť plnou vrásek.

Vloží si doutník do úst a rty obejmě jeho štíhlé tělo.

Zvedne k němu zapalovač. Palec jí ovšem sklouzne dolů, aniž by se podařilo tlačítko stisknout. Bolí to.

Tak ještě jednou. Zmáčkne a tentokrát vystřelí úzký, zlatomodrý plamínek, pálicí jako horečka.

Potáhne. V ústech ucítí měkký, popelavý kouř a konec doutníku se rozžehne.

Odloží zapalovač na holý, vyleštěný stůl. Potáhne si z doutníku ještě jednou.

Zničehonic jí do pusy vrazí dým hutný jako černá káva, spálená ohněm, dehet, asfalt, smrt, pronikne až do hlavy, nemůže se nadechnout, je jí na zvracení, štípou jí oči, kouř se tlačí do krku a ještě dál...

Hlasitě se rozkašle a dým vydechne.

Srdce jí rychle buší.

Ona totiž nepolyká.

Four lit candles are arranged in a cluster on a black background. The candles are white and have a soft, glowing flame. The lighting is focused on the candles, creating a warm and serene atmosphere. The text is positioned to the left of the candles, and the author's name is on the right side of the image.

opírám se o svícen
jsem jím zcela osvícen
osvícen jsem lampama
zjevil se mi Gautama
pak tam přišel Mahatma
a už zase byla tma

Krásný život. mám ho rád
A. zdraví? postoj je jiný než
hodnot. Co si vybereme? můžeme
vůbec vybírat?

asi

o

tom

budem

přemýšlet.

Na balkóně.

Agresivní řízení. První kružnice, měla pocit, že se stou modrou Felícií na moment dostala na oběžnou dráhu, že se všechno zrychlilo, to ovšem odporuje základní představě člověka o pohybu v kosmu. Vždycky si myslela, že to bude takové pomalé, nikým nehlídané plutí v prostoru, který sám pluje... a tak se vrátil obraz křiklavého lunaparku a autodromu. Byla zahanbeně připravena kroužit dvakrát okolo, než pochopí, kdy je třeba najet do vnějšího pruhu a opustit nastraženou past. Sama sebe překvapila

tím, jak rychle se zorientovala, takže druhé fáze nebylo vůbec třeba. Před sebou rovinku, žádné výrazné dopravní značky, trochu se uklidnila, strádala síly. Nemyslela na svého muže, ve skutečnosti další, tentokrát zcela neuvědomovanou třetí příčinu agresivního řízení. Někde hluboko uvnitř však ve stejném okamžiku věděla, že k automobilu patří chlap. Chlap a montérky od oleje a silničního prachu, chlap a divoče páchnoucí plechový kanystr, chlap a odklopená kapota jako jedno tělo. Jenže za volantem

ted' seděla ona, zatímco on nejspíš právě nastupuje do autobusu, potom bude přeseďat na tramvaj a znovu autobus... Nehledě k tomu, že si to takhle sama přála, přesto... bylo holým faktem, a tedy znásilněním přírody, přirozeného lidského řádu, že si nechal tu Felicii vzít, že se díval, jak mu odjíždí před nosem, že se nechal ve zpětném zrcátku smést ze stolu prachovkou. Byla to jeho další velká prohra, jakých se dopouštěl v jednom kuse. Kdyby na něco z toho Inge skutečně pomyslela, jistě by si uvědomila i to, jak

zřídka její manžel auto používá. Kolik toho najezdí ve srovnání sní. Úplný žabař, automechanik amatér, teoretik, sběratel angličáků.

Úspěšně zvládla i zbylé dva objezdy, byla sama se sebou spokojená. Agresivní řízení se změnilo v debužirování uvnitř dokonale seřízené planety. Seděla ve strojovně, která poslouchá na slovo díky geniálnímu konstruktérovi. Pohyby rukou se zpomalily a zjemnily, přestala svírat volant i páku, jako by se měly od zbytku vozu odtrhnout. Sedadlo se stalo

hlubším, postelovým. Projížděla už čtvrtí kuchařky Martiny, to označení se jí zalíbilo, další důvod, proč si připadat spokojeně, a navíc je to konečně nějaké jméno, jinak má tenhle obvod snad jen číslo, to je příšerné. Měla před sebou ještě poslední zkoušku, musela najít správnou ulici, všimat si tabulek na krajních vchodech panelových housenek. To nakonec nebylo tak těžké, měla už přece určitou představu díky mapce. Radovala se, že Martinu nenapadlo pořádat dýchánek u sebe doma v panelákovém

bytě. Dýchánek. To je opravdu odporné slovo, připadalo jí nezdravé, astmatické tím zdůrazňováním dechu, který si zdravý člověk vůbec neuvědomuje, jak říkají alergologové. Tedy žádný soukromý dva plus jedna nebo tři plus jedna, to je prašť jako uhoď. Martina se asi na poslední chvíli sama zalekla takového hromadného vpádu do svých žalostných komnat zkrášených bujnou fantazií. Některá z návštěvnic by se nemusela umět až tak zdvořile přetvařovat a vzdušný zámek by prasknul. Martina by zůstala sedět na

linoleu panelové buňky a od toho okamžiku by se už necítila šťastná. Napsala tedy na velkolosinský žmoulavý karton, že „se všichni setkáme nad horkou mléčnou čokoládou“, která prostě nikde nechutná tak dobře a nestéká ze lžičky tak hustě, jako v tomhle periferním obvodu s číslem místo jména.

Dvakrát zatočila, mělo to sestupnou tendenci, z hlavní cesty sjela na užší vedlejší a odtud potom odbočka do překvapivě široké jednosměrky, která vedla k jednopatrové stavbě viditelné už z

dálky. Nakupenina rohů, nudně pravidelná, pořád ten samý rozměr expandující do všech stran, krychlovité bujení, šedobílé architektonické zvěrstvo. Inge by si tu dovedla představit lékařské středisko. Vlastně si ještě dlouho myslela, že to tak opravdu je, že se přece jen ve finální fázi své objevitelské cesty spletla, jenže pravda je nakonec uprostřed. Někdejší shluk sídlištních ordinací, dneska multifunkční komplex s několika nezměněnými obchody, pivnicí, oční optikou – a kavárnou zakládající si na

čokoládě, která jen nerada, pomalu a hustě opouští lžičku. Zahlédla název, křiklavý, rozpouštějící poslední naději na komfort.

Zaparkovala před střediskem, které odmítla překřtít. Zkontrolovala, jestli je pořádně zamčeno, měli na autě centrály, takže stačilo vyzkoušet jediné dveře, ona však přesto obešla celou Felicii, mohlo to vypadat jako čarování, jak potahovala za všechno, co se dalo otevřít. Místa, která neznala, jí přišla automaticky riziková, krádež tu byla pravděpodobnější. Cizí

nepřátelské tváře za cizími záclonami, vyčkávavé, škodolibé, s převahou.

Svižně vyběhla několik nízkých, plochých schodů, ničím se nezdržovala, prohlížením okolí teprve ne, a vzala za lesklou studenou kouli nedovřených kavárenských dveří. Uvnitř přetopeno, zřejmě zdejší představa o útulnosti, když jaro tam venku není k poznání. Interiér laděný do vínově červené, koberec, tapety, polstrování židlí, ubrusy, jako v každém druhém podniku takové titěrné velikosti a nulového věhlasu. Napadlo ji,

že už teď, po několika krocích, zapomněla, jak se kavárna jmenuje. Trvalo pár zábavných vteřin, než si na název vzpomněla, jen tak z hravosti. Potom zaregistrovala trojici starších žen sedících poněkud nehybně u zadního obdélníkového stolu, spíš konferenčního, nehodil se pro konzumaci čehokoli. Nešvar mnoha cukráren a podobných zařízení pokoušejících se trapně o roztomilost. Sedět za stolem, jehož deska tlačí do kolenou, není roztomilé ani v nejmenším. Šestice nohou

v punčocháčích se teď trochu rozvlnila, protože dámy už Inge zpozorovaly. Kráčela k nim, snaživě, s rovnou páteří, přece jen se nějakou dobu neviděly, nechtěla působit zestárle. Došla až ke stolu, ženy ji pozdravily všechny naráz, ale každá jiným způsobem, takže to znělo pokaženě. Tři sklenky zaplněné čokoládou tak do poloviny, nahoře zamazané, totéž platilo o mimořádně dlouhých lžičkách, jen částečně ponořených do zbytku nápoje. Atmosféra

sklizení ze stolu, Inge usedala s jistou nevolí.

„Rovnou si objednej, mají tu výbornou, hustou čokoládu,“ instruovala Martina, ta seděla v čele nízkého stolku, „my si určitě taky dáme ještě jednu, potom vyřešíme nějaký přípitek na to naše setkání...“

Všechny přítomné ženy vzaly na ta slova do rukou nedopité sklenky s vychladlou čokoládou a přiložily si je k ústům. Jako

by šlo o telepatický pokyn. Nějaké spouštědlo mezi slovy. Inge se soustředila na dlouhé lžičky, míjející teď těsně jejich obličej, a pomyslela na vypichování očí a na přípitek, který si nedá, protože je tu vozem.

„Říkaly jsme si, jestli tě třeba nepřiveze Vojtěch.“

Otázka vyfouknutá do skla, napůl utopená v čokoládě.

Všichni dnešní soutěžící
dole v dole soutěžící

á mezi námi stojí, je realita
jediná věc, která mezi námi stojí, je realita
jediná věc, která mezi námi stojí, je realita
jediná věc, která mezi námi stojí, je realita
jediná věc, která mezi námi stojí, je realita

á mezi námi stojí, je realita
jediná věc, která mezi námi stojí, je realita
jediná věc, která mezi námi stojí, je realita
jediná věc, která mezi námi stojí, je realita
jediná věc, která mezi námi stojí, je realita
jediná věc, která mezi námi stojí, je realita

Nejtajnější láska má
Nejtajnější láska má
Nejtajnější láska má
Nejtajnější láska má

Má nejtajnější lásko,

Oknem prosvěcují světla nočních podniků.

Naše ticho proráží cinkot půlnoční tramvaje.

Další ukradená noc v levném hotelu na půli cesty.

V oprýskaném domě, kde cit není cíl.

V nose mě šimrá pach laciného pracího prášku.

Poslouchám tlukot Vašeho srdce.

„Vyprávějte mi příběh.“

Vdechuji Vaši vůni, naplňuji se Vaším hlasem.

Chvilé něžné noční poezie.

V laciném hotelu jsem u Vás našla bezpečí.

Pohádková Popelka a její princ.

Noc nás ukrývá před povrchním světem.

My totiž nemůžeme jednoduše být.

Nejtajnější lásko má
Nejtajnější lásko má
Nejtajnější lásko má
Nejtajnější lásko má
Nejtajnější lásko má

Vše se pro nás změní, až se rozední.

Protože nám není dána věčnost.

Máme přítomnost a to velmi krátkou.

Vdechují kradené štěstí Vaší ženy.

Zítřka už mě zase budete míjet bez jediného pohledu.

Naše společná neviditelnost.

Jenže kyslík taky nevidíme a přece existuje.

Mizíte z našeho nočního království peřin.

Naposledy se skloníte pro polibek.

Opouštíte tenhle kouzelný svět za zdí.

Proč utápíte se mi v noci?

Otočte se a řekněte jedno slovo.

Pro mě důvod k dožití.

Ráno se z Vaší noční lady stane obyčejná holka.

A vy už zase budete patřit jí.

Nejtajnější láska má
Nejtajnější láska má
Nejtajnější láska má
Nejtajnější láska má
Nejtajnější láska má

Balkón nočního hotelu.

Stejně světlo, stejný cinkot, stejně zažloutlé
povlečení.

Jen ten muž uvnitř je jiný.

Bez citů.

Dnešní noc má cenu lodiček od Diora.

Až budu doma, tajně si je obuji.

Dárek pro jednu noční dámu.

Pouhá cena útěchy.

Hořké víno klouže do krku.

Každá rána se mi zahojí.

Snažím se na Vás nevzpomínat.

Jak dlouho už jste nenavštívil náš svět?

Vy nejspíš usínáte vedle své legitimní královny.

Příběh jste šeptal do ucha svému malému princovi.

Chybíte mi, ale o to tu nejde...

Nejtajnější láska má
Nejtajnější láska má
Nejtajnější láska má
Nejtajnější láska má

Scházím i já Vám?

Už vím, že Vy mě nezachráníte.

Myslíte na mě, když jste s ní?

Nikdo totiž nechce čekat navěky.

Mám naději, že zaslechnete mé němé volání?

Hluboko do plic vtáhnou cigaretový dým.

Jediná věc, která mezi námi stojí, je realita.

Nenávidím tenhle svět, co nás nedokázal pochopit.

V tomhle zkurveném světě takový druh lásky
neexistuje.

Ale s Vámi to všechno bylo jiné.

Naposledy si dovolím vzpomínat.

Budete o mě mít zase zájem a strach?

Na Vaše ruce něhou zjemnělé.

Ale já nejsem princezna a Vy nejste princ.

Nejtajnější láska má
Nejtajnější láska má
Nejtajnější láska má
Nejtajnější láska má

Chuť Vaší touhy.

Chvilé, kdy Vaši soudnost vášeň stíní.

Kéž by se stal zázrak, a Vy mě znovu vzal za ruku.

Každá šťastná cigareta je přání o Vás.

Musím se už vrátit dovnitř.

Na rtech cítím hořký jed mých snů.

Vím, že mě donutí křičet bolestí.

Uvidíte mě zítra.

Ale myslím, že mě zase budete přehlížet.

Nenechte mě čekat jenom proto, že budu.

A vy to víte.

Miluji Vás.

Vaše Malá Noční Popelka

Nejtajnější láska má
Nejtajnější láska má
Nejtajnější láska má
Nejtajnější láska má
Nejtajnější láska má

Un lobo local lamenta:

„isla no es mi manta.“

Diablo declaró:

„fumar puede matar“,
claro!

Na světě mě asi ze všeho nejvíce fascinuje divadlo. Je neuvěřitelné, jak se díky textům, které jsou staré stovky nebo i tisíce let, můžeme vyjádřit k aktuálním problémům – ať už politickým, citovým nebo filosofickým. Možná je to proto, že lidé zůstávají stále stejní... A možná právě to byl důvod, proč Samuel Beckett začal ve svých hrách používat černý humor u témat, jejichž tragičnost měla tak zásadní význam kvůli možnosti diváka poznat v hlavním hrdinovi sám sebe. Když sledujeme v Čekání na Godota po celou dobu představení několik podivných existencí, které čekají na někoho, koho nikdy neviděli, o kom vůbec nic nevědí, asi nás nejen v jednu chvíli přepadnou myšlenky o tom, na koho zbytečně čekáme my. Co nás třeba v životě minulo, a jestli jsme si to čekáním na něco jiného, podle našeho názoru lepšího, nezkazili sami. Není to absurdní? Tím vším se budeme trápit. O tom všem budeme uvažovat a to jenom proto, že se dvě hodiny díváme na groteskní příběh, jenž vlastně ani nemá souvislý děj... To podle mého názoru absurdní je.

Ale možná je to zamyšlení nad vlastním bytím dobré... Nebo ne?

Dalším charakteristickým rysem absurdních her je prázdnota frází a také částečné nebo naprosté znehodnocování jazyka. I to je podle mě důvod, proč jsou tato díla neustále aktuální. Proč stále vyprodávají divadlům sály. Divákům mohou některé monology připomínat projevy některých našich politiků. Ty jsou občas také pouhým planým tlacháním. A všichni to víme. Všichni si to uvědomí ve chvíli, kdy se tyto projevy začnou týkat problémů, které se samotných představitelů vlády netýkají, ovlivní ale život všem okolo. Ať už jde o snižování platů, státní maturity nebo cokoli jiného. I přesto si oni politikové myslí, že „nic“, zabalené do krásné květnaté mluvy, jim může zajistit přízeň, že jim všechno projde. Že lidé si toho nevšimnou... Možná to můžeme považovat za jistou naivitu. Bezsporu je to ale absurdní.

Co je ještě absurdní a z čeho už se nedá dělat prdel
 Co je ještě absurdní a z čeho už se nedá dělat prdel
 Co je ještě absurdní a z čeho už se nedá dělat prdel

Proč ale vůbec absurdní drama vzniklo? Bylo to hlavně proto, že během minulého století se lidé začínali více odklánět od Boha? Že církev ztratila moc, a tak se více než kdykoli předtím otevírala tabuizovaná témata? Že se stále hlouběji pronikalo a stále proniká do nitra člověka? Nebo je to jednoduše kvůli dvěma světovým válkám, díky kterým lidé ztratili jistotu v lepší zítřek? Možná právě proto. Možná, že kvůli tomu všemu. Možná autoři jen hledali způsob, jak zachytit dnešní svět... Otázkou ale stále zůstává, jestli to, že svět jsou jenom stále dokola se opakující a nikdy nenaplněné fráze, je ještě absurdní? Dá se z toho všeho dělat prdel? Kde je ta hranice?

Možná, že ona hranice je pro každého někde jinde. Třeba kvůli odlišným životním zkušenostem. Určitý vliv může mít i prostředí, ve kterém se pohybujeme...

Jak je ale tento vliv okolí zásadní? Vždyť většinu lidí kolem sebe si vybíráme sami... Pokud by se mě někdo zeptal na můj názor, pak asi odpovím, že právě toto hraje roli docela velkou. Myslím, že spousta lidí dokáže hodně obětovat a to jenom proto, aby zapadli do nějakého kolektivu. Občas sami ze sebe dokážou udělat vola, ne v rámci mezi určité legrace, ale pro pobavení druhých nad jejich závislostí, nad jejich vlastní malostí. Není to absurdní? Snad.

Jedním z témat, o kterých si myslím, že se z něj už *nedá dělat prdel*, je dělání si legrace (vedoucí až k ponižování) z lidí, kteří jsou například určitým způsobem handicapovaní a sami za to nemohou. Když se vrátím k divadlu, troufnu si tvrdit, že ne všichni režiséři při zkoušení nové inscenace, věnující se této problematice, dokážou udržet na uzdě ať už herce nebo dokonce sami sebe.

Co je ještě absurdní a z čeho už se nedá dělat prdel
 Co je ještě absurdní a z čeho už se nedá dělat prdel
 Co je ještě absurdní a z čeho už se nedá dělat prdel

Pamatuji si, jak jsem před několika lety viděla v Ostravě inscenaci současného norského autora Axela Hellstena: „*Elling a Kjell aneb Chvála bláznovství*“. Tato komedie o téměř normálních lidech vypráví příběh dvou přátel – autistů –, kteří se snaží zapojit po opuštění ústavu, kde žili, do „normálního“ života. Učí se, co je to telefon, jak vycházet se sousedy, jak si dojit nakoupit a především, jak vůbec komunikovat s ostatními... Je to hra plná milých a vtipných situací... Ostravská inscenace se mi líbila hlavně proto, že ji režisér „udělal“ přesně tak, jak jsem si představovala, že by měla vypadat. Diváci se smáli po celou dobu představení. Smáli se absurdním situacím, které Ellinga a Kjella potkávali. Co je ale pro mě hlavní – nesmáli se jim samotným. Oni se nesmáli proto, že ti lidé jsou postižení, a když jste odcházeli z divadla, neměli jste ani pocit, že by se lidem s tímto problémem (nebo předností?!) vysmívali sami inscenátoři.

Jeden známý viděl tutéž hru nejen v Ostravě, ale i v provedení pražských herců (Chtěla bych upozornit, že tím, že uvádím, kde tyto inscenace vznikly, nechci tvrdit, že ostravská divadla jsou lepší než pražská). Když jsme se potom o ní společně bavili, řekl, že celá inscenace byla postavena na prvoplánových komických situacích. Poukazovala pouze na neschopnost těchto lidí zařadit se do společnosti. Někteří diváci to tenkrát brali jako výsměch autistům... Tohle už podle mého názoru prdel opravdu není.

Absurdita je všude kolem nás. Ať už chceme nebo ne, týká se a bude se týkat i v budoucnu nás i lidí v našem okolí. Možná si absurdních situací budeme všímat. A když ne, snad si, až budeme sedět v divadle na Beckettovi, Ionescovi nebo na „našem“ Havlovi, uvědomíme podobnosti mezi našimi životy a osudy hlavních hrdinů. Možná absurdní divadlo nemá budoucnost. Podle mého názoru v něm ale budeme stále poznávat svět kolem nás... A možná je tohle všechno zkrátka jenom absurdní.

Co je ještě absurdní a z čeho už se nedá dělat prdel
Co je ještě absurdní a z čeho už se nedá dělat prdel
Co je ještě absurdní a z čeho už se nedá dělat prdel

Tys mi vnesl červa do srdce,

ten tam teď hryže a vrtí se.

Mé neskonale lásky zdroj,

ten k životu nutný stroj

teď zadržá se.

Tys mi vnukl pochyby o lásce,

to tys ze mne vychoval zoufalce.

Tos ty, ten lidský červ, jenž právo na benzín mu upírá.

Tos ty, ten bídný červ, kvůli němuž umírám.

Mé neskonale lásky zdroj,

ten k životu nutný stroj

teď zastavil se.

To ty za to můžeš
To ty za to můžeš
To ty za to můžeš
To ty za to můžeš

1. DÍL TAJENKY						
-------------------	--	--	--	--	--	--

„NĚCO TI ŘEKNU, KRASAVICE –

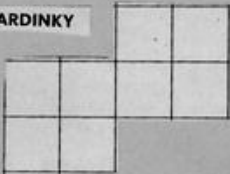
**TRPASLÍK, MEDVĚD
A ČTYŘI HOLKY**

JAKO SARDINKY

Takhle nějak vypadá sen každého milovníka

luxus?

styl, ale jinak jde všechno do háje

ale CESTA DO FANTAZIE anděla. Nic není nemožné

Hazardní
hra

**OBRAZ 9 – HOTEL /
INTERIÉR – PODVEČER**

Jděte se tam podívat.

díry v podlaze,

tekoucí kohoutky

slzy a

Cíle

RYZLINK VLAŠSKÝ

ČISTÁ RADOST

BOHÉMA U BOHÉMA

Báječná dvojice: **děsně uřvaní.**

dva roky. Tvrdí, že našli zdroje lidského štěstí.

už skoro třicet let. Tuka-
la jsem, ale neotevřeli.

Jako podpis může sloužit v podstatě cokoliv od otisku prstu po nudné konvenční zveřejnění svého občanského jména. Při přípravě tohoto Bojleru se ale objevil podpis, který sice nešel použít kvůli možnému znevážení podepsaného textu, ovšem nepodělit se o něj s vámi se mi z celého srdce přičí. Své místo v tomto čísle Bojleru si tedy vybojoval podpis Anety Bartoníkové:

**Její veličenstvo princezna
republiky poníků a duhy za
devatero horami, desatero lesy,
dvanáctero řekami Aneta
Bartoníková-Pufmajstrová matka
princezny Chanel první a zesnulé
princezny Audrey první a poloviční
matka Tutího(zvaného tutič,
tuťajz, tutín, Tut') Pufieron první .**

ČASOPIS BOJLER, BŘEZEN 2011

REDAKTOŘI: Aneta Bartoníková, Hana Slaninová,
Kvido Lotrek, Martina Kroutilová, Pavlína Spurná,
Veronika Landová

KRESBY: Hana Slaninová

FOTOGRAFIE: Veronika Landová

TITULKA: Hana Slaninová

GRAFICKÁ ÚPRAVA: Veronika Landová

NAMÁTKOVÁ KOREKTURA: Lukáš Bárta

